

Downloaded via the EU tax law app / web

Preliminär utgåva

DOMSTOLENS DOM (andra avdelningen)

den 29 april 2021 (*)

”Begäran om förhandsavgörande – Artikel 63 TFUE – Fri rörlighet för kapital – Inkomstskatt – Inkomst av kapital – Vinstutdelning från ett företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) med hemvist inom landet, bildat på kontraktsrättslig grund – Vinstutdelning från ett fondföretag med hemvist i en annan medlemsstat, bildat på associationsrättslig grund – Skillnad i behandling – Artikel 65 FEUF – Objektivt jämförbara situationer”

I mål C-480/19,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 FEUF, framställd av Högsta förvaltningsdomstolen (Finland) genom beslut av den 19 juni 2019, som inkom till domstolen den 24 juni 2019, i målet

E

ytterligare deltagare i rättegången:

Veronsaajien oikeudenvallontayksikkö,

meddelar

DOMSTOLEN (andra avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden A. Arabadjiev samt domarna A. Kumin, T. von Danwitz, P.G. Xuereb (referent) och I. Ziemele,

generaladvokat: G. Hogan,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

- E, genom A. Leppänen, varatuomari,
- Finlands regering, genom M. Pere, i egenskap av ombud,
- Europeiska kommissionen, genom W. Roels och I. Koskinen, båda i egenskap av ombud,

och efter att den 19 november 2020 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Begäran om förhandsavgörande avser tolkningen av artiklarna 63 och 65 FEUF.

2 Begäran har framställts i ett mål som anhängiggjorts av E angående ett beslut av Centralskattenämnden (Finland) av den 10 november 2017, där nämnden fann att vinst som betalats ut av ett investeringsbolag med rörligt kapital (SICAV) bildat enligt luxemburgsk rätt ska beskattas i Finland som inkomst av näringsverksamhet.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

3 Enligt skäl 4 i Europaparlamentets och rådets direktiv 2009/65/EG av den 13 juli 2009 om samordning av lagar och andra författningar som avser företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) (EGT L 302, 2009, s. 32) (nedan kallat fondföretagsdirektivet) syftar direktivet till att införa gemensamma grundregler för auktorisation, tillsyn, organisation och verksamheter för fondföretag som är etablerade i medlemsstaterna och för den information de är skyldiga att offentliggöra.

4 I skäl 83 i fondföretagsdirektivet anges följande:

”Detta direktiv bör inte påverka nationella beskattningsregler, och inte heller de arrangemang som medlemsstaterna kan införa för att säkerställa efterlevnad av dessa regler inom sina territorier.”

5 Artikel 1.1?1.3 i direktivet föreskriver följande:

”1. Detta direktiv ska tillämpas på [fondföretag] som är etablerade inom medlemsstaternas territorier.

2. Vid tillämpning av detta direktiv, om inte annat följer av artikel 3, avses med fondföretag företag

a) som har till enda syfte att företa kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper och/eller i andra likvida finansiella tillgångar som avses i artikel 50.1 med kapital från allmänheten och som tillämpar principen om riskspridning, och

b) vars andelar på begäran av innehavarna återköps eller inlöses, direkt eller indirekt, med medel ur företagets tillgångar. En åtgärd som ett fondföretag vidtar för att säkra att börsvärdet av dess andelar inte i någon väsentlig mån avviker från fondandelsvärdet (NAV) ska jämföras med återköp eller inlösen.

Medlemsstaterna får tillåta att fondföretag består av flera delfonder.

3. De företag som avses i punkt 2 kan bildas med stöd av lag, antingen på kontraktsrättslig grund (som värdepappersfonder förvaltade av förvaltningsbolag) eller enligt trustlagstiftning (som 'unit trusts') eller på associationsrättslig grund (som investeringsbolag).

...”

6 Enligt artikel 4.1 a i Europaparlamentets och rådets direktiv 2011/61/EU av den 8 juni 2011 om förvaltare av alternativa investeringsfonder samt om ändring av direktiv 2003/41/EG och 2009/65/EG och förordningarna (EG) nr 1060/2009 och (EU) nr 1095/2010 (EUT L 174, 2011, s. 1) avses med alternativa investeringsfonder

”företag för kollektiva investeringar, inbegripet dess delfonder, som

- i) tar emot kapital från ett antal investerare för att investera det i enlighet med en fastställd investeringspolicy till förmån för dessa investerare, och
- ii) inte kräver auktorisation enligt artikel 5 i [fondföretagsdirektivet].”

Finländsk rätt

7 1 kap. 2 § 1 mom. 1 och 2 punkten lag 48/1999 om placeringsfonder av den 29 januari 1999 har följande lydelse:

”I denna lag avses med

- 1) *fondverksamhet* anskaffning av medel från allmänheten för kollektiva investeringar och investering av medlen huvudsakligen i finansiella instrument eller i fastigheter och fastighetsvärdepapper eller andra investeringsobjekt samt förvaltning av placeringsfonder och specialplaceringsfonder och marknadsföring av fondandelar, ...
- 2) *placeringsfond* tillgångar som anskaffats genom fondverksamhet och investerats i enlighet med 11 kap. och med de stadgar som har fastställts i Finland samt förpliktelser som följer av dessa tillgångar ...”

8 Enligt 1 kap. 2 § 1 mom. 10 punkten i samma lag är ett fondföretag ett företag för kollektiva investeringar som har fått auktorisation i någon annan stat i Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES) än Finland och som enligt lagstiftningen i sin hemstat uppfyller villkoren i fondföretagsdirektivet.

9 3 § inkomstskattelagen (1535/1992) av den 30 december 1992, med rubriken ”Samfund”, har följande lydelse:

”Med *samfund* avses i denna lag

...

- 4) aktiebolag, andelslag, sparbanker, placeringsfonder, specialplaceringsfonder, universitet, ömsesidiga försäkringsbolag, lånemagasin, ideella och ekonomiska föreningar, stiftelser och anstalter,

...”

10 20 § inkomstskattelagen har rubriken ”Samfund som är befriade från inkomstskatt”. Enligt 20 § 1 mom. 2 punkten är investeringsfonder fria från skatt på inkomst.

11 32 § i samma lag har rubriken ”Kapitalinkomst”. Där anges följande:

”Skattepliktig kapitalinkomst är, enligt vad som närmare bestäms nedan, avkastning av egendom, vinst av egendomsöverlåtelse och annan inkomst som kan anses ha influtit av egendom. Kapitalinkomst är inkomst av bland annat ränta, dividendinkomst i enlighet med vad som bestäms i 33 a–33 d §, hyresinkomst, vinstandel, avkastning av livförsäkring, avkastning av kapitaliseringsavtal, kapitalinkomst av skogsbruk, inkomst av marksubstanser, överlåtelsevinst och avkastning som tagits ut från ett aktiesparkonto. Kapitalinkomst är även kapitalinkomstandelen av den företagsinkomst som ska fördelas, av den inkomstandel som en delägare i en sammanslutning har erhållit och av inkomst av renskötsel.”

12 I 33 a § i nämnda lag, med rubriken ”Dividender från offentligt noterade bolag”, föreskrivs följande:

”Av dividender från offentligt noterade bolag utgör 85 procent kapitalinkomst och 15 procent skattefri inkomst.

Med dividender från offentligt noterade bolag avses vinstutdelning från bolag vars aktier, när beslutet om vinstutdelning fattas, är föremål för

- 1) handel på en reglerad marknad enligt lagen om handel med finansiella instrument (748/2012),
- 2) handel på en annan reglerad och myndighetsövervakad marknad utanför [EES], eller
- 3) handel på en multilateral handelsplattform enligt lagen om handel med finansiella instrument [(748/2012)], under förutsättning att aktien har tagits upp till handel på bolagets ansökan eller med dess samtycke.

Sådan utbetalning av medel enligt 13 kap. 1 § 1 punkten i aktiebolagslagen (624/2006) som ett offentligt noterat bolag gjort från en fond som hänförs till det fria egna kapitalet ska betraktas som dividend och på den tillämpas det som föreskrivs i denna paragraf.”

13 Enligt 33 b § inkomstskattelagen, med rubriken ”Dividender från bolag som inte är offentligt noterade”, gäller följande:

”Av dividender från bolag som inte är offentligt noterade utgör 25 procent skattepliktig kapitalinkomst och 75 procent skattefri inkomst upp till det belopp som motsvarar en årlig åtta procents avkastning beräknad på det i lagen om värdering av tillgångar vid beskattningen (1142/2005) angivna matematiska värdet för skatteåret för aktierna. Till den del beloppet av sådana dividender som den skatteskyldige får överstiger 150 000 euro utgör 85 procent av dividenderna kapitalinkomst och 15 procent skattefri inkomst.

Av den del av dividenderna som överstiger den i 1 mom. avsedda årliga avkastningen utgör 75 procent förvärvsinkomst och 25 procent skattefri inkomst.

Utan hinder av vad som någon annanstans i lag föreskrivs om skatteplikt för dividender, utgör en dividend förvärvsinkomst, om grunden för dividendutdelningen enligt en bestämmelse i bolagsordningen, ett beslut av bolagsstämman, ett delägaravtal eller något annat avtal är en arbetsinsats som dividendtagaren eller någon inom denna persons intressesfär har gjort. Dividenden utgör inkomst för den vars arbetsinsats det gäller.

...

Sådan utbetalning av medel enligt 13 kap. 1 § 1 punkten i aktiebolagslagen [(624/2006)] som ett

bolag som inte är offentligt noterat gjort från en fond som hänförs till det fria egna kapitalet ska betraktas som dividend och på den tillämpas det som föreskrivs i denna paragraf ...”

14 I 33 c § inkomstskattelagen, med rubriken ”Dividend från utländska samfund”, föreskrivs följande:

”Dividend från ett utländskt samfund är skattepliktig inkomst så som bestäms i 33 a och 33 b § i denna lag, om samfundet är ett sådant bolag som avses i artikel 2 i rådets direktiv 2011/96/EU [av den 30 november 2011] om ett gemensamt beskattningssystem för moderbolag och dotterbolag hemmahörande i olika medlemsstater [(EUT L 345, 2011, s. 8)], sådant det lyder ändrat genom rådets direktiv ... 2014/86/EU [av den 8 juli 2014 (EUT L 219, 2014, s. 40)]. ...

Dividend från ett annat än i 1 mom. avsett utländskt samfund är skattepliktig inkomst så som bestäms i 33 a och 33 b §, om samfundet utan valmöjlighet och befrielse är skyldigt att betala minst tio procent i skatt på sin inkomst, av vilken dividenden utdelats, och

1) samfundet enligt skattelagstiftningen i en stat som hör till [EES] har sin hemvist i denna stat och samfundet, enligt ett avtal för undvikande av dubbelbeskattning, inte har sin hemvist i en stat utanför [EES], eller

2) mellan samfundets hemviststat och Finland under skatteåret är i kraft ett avtal för undvikande av dubbelbeskattning som tillämpas på dividend som samfundet delar ut.

Dividend från andra utländska samfund än de som avses i 1 och 2 mom. utgör skattepliktig förvärvsinkomst i sin helhet.

...”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågan

15 E är en fysisk person bosatt i Finland som investerat i en delfond i ett investeringsbolag bildat enligt luxemburgsk rätt som utgör ett fondföretag bildat ”på associationsrättslig grund (som investeringsbolag)” i den mening som avses i artikel 1.3 i fondföretagsdirektivet. E:s investeringar avser vad som brukar kallas vinstandelar, för vilka den realiserade inkomsten delas ut årligen av investeringsbolaget till investerarna.

16 Den 20 juni 2017 ansökte E om att Centralskattenämnden skulle lämna ett förhandsavgörande om den skattemässiga behandlingen av utdelningen från det luxemburgska investeringsbolaget i fråga.

17 I ansökan gjorde E gällande att ett investeringsbolag bildat enligt luxemburgsk rätt skulle likställas med en investeringsfond bildad enligt finländsk rätt, det vill säga ett fondföretag bildat ”på kontraktsträttslig grund (som värdepappersfonder förvaltade av förvaltningsbolag)” i den mening som avses i artikel 1.3 i fondföretagsdirektivet. Enligt E ska den vinst som ett sådant investeringsbolag delar ut beskattas på samma sätt som den vinst som delas ut av investeringsfonder bildade enligt finländsk rätt, det vill säga som kapitalinkomst, i enlighet med 32 § inkomstskattelagen. E underströk i detta avseende bland annat att det luxemburgska investeringsbolaget drev en verksamhet som liknar den som bedrivs av finländska investeringsfonder och att förvaltningen av detta investeringsbolag motsvarade förvaltningen av sådana fonder.

18 I sitt förhandsavgörande av den 10 november 2017 konstaterade Centralskattenämnden att det, vid bedömningen av beskattningen av inkomst i Finland avseende utdelning från en aktör i en annan stat, enligt nationell rättspraxis var nödvändigt att ta hänsyn till den aktörens funktionella

och rättsliga egenskaper i förhållande till jämförbara finländska aktörer.

19 Centralskattenämnden fann att investeringsbolaget har samma funktionella egenskaper som en finländsk investeringsfond men att liknande allmänna funktionella egenskaper kan observeras till exempel vid kollektiva investeringar i form av aktiebolag. Centralskattenämnden ansåg att det luxemburgska investeringsbolaget, särskilt med hänsyn till dess rättsliga form, objektivt sett kunde likställas med ett finländskt aktiebolag som bedrev investeringsverksamhet.

20 Enligt Centralskattenämnden ska den avkastning som detta investeringsbolag lämnade således anses utgöra utdelning och beskattas som inkomst av näringsverksamhet enligt 33 c § 3 mom. inkomstskattelagen.

21 E överklagade till den hänskjutande domstolen, Högsta förvaltningsdomstolen (Finland), och yrkade att Centralskattenämndens beslut skulle upphävas. Inför den domstolen gjorde E gällande att beskattningen enligt 33 c § 3 mom. inkomstskattelagen som inkomst av näringsverksamhet av den utdelning som delas ut av det luxemburgska investeringsbolaget är högre än beskattningen som inkomst av kapital av den utdelning som en finländsk investeringsfond delar ut och att den följaktligen strider mot den fria rörligheten för kapital enligt artikel 63 FEUF.

22 Den hänskjutande domstolen har angett att den inkomstskatt som ska betalas för inkomst av näringsverksamhet kan uppgå till mer än 50 procent, medan skatten på kapitalinkomster endast uppgår till 30 procent, eller 34 procent när det skattepliktiga beloppet överstiger 30 000 euro. Den hänskjutande domstolen har tillagt att det, vid fastställandet av vilket slags inkomst – i den mening som avses i inkomstskattelagen – som utdelningen i fråga utgör, ska avgöras vilken finländsk enhet som nämnda investeringsbolag ska jämföras med och därvidlag kontrolleras att en tolkning grundad på den rättsliga formen för en sådan enhet, såsom Centralskattenämndens tolkning, inte strider mot artiklarna 63 och 65 FEUF. Den hänskjutande domstolen frågar sig bland annat om fondföretag med olika rättsliga former, vilka upprättats i enlighet med fondföretagsdirektivet, ska likställas vad gäller beskattningen av den utdelning som investerarna uppbär.

23 Mot denna bakgrund beslutade Högsta förvaltningsdomstolen att vilandeförklara målet och ställa följande fråga till EU-domstolen:

”Ska artiklarna 63 och 65 FEUF tolkas så, att de utgör hinder för en tolkning [av den nationella lagstiftningen] enligt vilken inkomst, som en i Finland bosatt fysisk person erhåller från ett fondföretag med hemvist i en annan medlemsstat bildat på associationsrättslig grund i den mening som avses i [fondföretagsdirektivet] ... inte ska jämföras i inkomstskattehänseende med inkomst från en finländsk investeringsfond bildad på kontraktetsrättslig grund i direktivets mening ... med motiveringen att den rättsliga formen för fondföretaget med hemvist i den andra medlemsstaten inte motsvarar den rättsliga strukturen för en nationell investeringsfond?”

Prövning av tolkningsfrågan

24 Den hänskjutande domstolen har ställt sin fråga för att få klarhet i huruvida artiklarna 63 och 65 FEUF ska tolkas så, att de utgör hinder för en medlemsstats beskattningspraxis enligt vilken inkomst som en fysisk person bosatt i den medlemsstaten uppbär från ett fondföretag bildat på associationsrättslig grund och med hemvist i en annan medlemsstat inte likställs med inkomst som uppbärs från fondföretag i den förstnämnda medlemsstaten, med motiveringen att dessa inte har samma rättsliga form.

25 Enligt fast rättspraxis ska medlemsstaterna utöva sina befogenheter i fråga om direkt beskattning med iakttagande av unionsrätten, särskilt de grundläggande friheter som garanteras i EUF-fördraget (se, för ett liknande resonemang, dom av den 18 juni 2019, Österrike/Tyskland,

C?591/17, EU:C:2019:504, punkt 56 och där angiven rättspraxis).

26 Artikel 63.1 FEUF innebär ett allmänt förbud mot restriktioner för kapitalrörelser mellan medlemsstaterna (dom av den 16 september 2020, Romenergo och Aris Capital, C?339/19, EU:C:2020:709, punkt 31 och där angiven rättspraxis). Åtgärder som kan avhålla personer utan hemvist i landet från att investera i en medlemsstat eller som kan avhålla personer med hemvist i nämnda medlemsstat från att investera i andra stater utgör sådana restriktioner för kapitalrörelser som är förbjudna enligt denna bestämmelse (dom av den 30 april 2020, Société Générale, C?565/18, EU:C:2020:318, punkt 22).

27 En skillnad i behandling som medför att inkomst som en person bosatt i en medlemsstat uppbär från en annan medlemsstat behandlas mindre förmånligt än inkomst som uppbärs från hemvistmedlemsstaten kan avhålla en sådan person från att investera sitt kapital i en annan medlemsstat (se, för ett liknande resonemang, dom av den 10 februari 2011, Haribo Lakritzen Hans Riegel och Österreichische Salinen, C?436/08 och C?437/08, EU:C:2011:61, punkt 80, dom av den 24 november 2016, SECIL, C?464/14, EU:C:2016:896, punkt 50, och dom av den 20 september 2018, EV, C?685/16, EU:C:2018:743, punkt 63).

28 Enligt artikel 65.1 a FEUF ska artikel 63 FEUF emellertid inte påverka medlemsstaternas rätt att tillämpa sådana bestämmelser i sin skattelagstiftning som skiljer mellan skattebetalare som har olika bostadsort eller som har investerat sitt kapital på olika ort.

29 Denna bestämmelse utgör ett undantag från den grundläggande principen om fri rörlighet för kapital och ska därför tolkas restriktivt. Den kan följaktligen inte tolkas så, att all skattelagstiftning som innehåller bestämmelser om åtskillnad mellan de skattskyldiga på grundval av var de har sin bostadsort eller i vilken medlemsstat de har investerat sitt kapital per automatik är förenlig med EUF-fördraget. Det i artikel 65.1 a FEUF föreskrivna undantaget begränsas nämligen i sin tur av artikel 65.3 FEUF, där det föreskrivs att de nationella åtgärder som avses i punkt 1 i denna artikel "inte [får] utgöra ett medel för godtycklig diskriminering eller en förtäckt begränsning av den fria rörligheten för kapital och betalningar enligt artikel 63 [FEUF]" (dom av den 21 juni 2018, Fidelity Funds m.fl., C?480/16, EU:C:2018:480, punkt 47 och där angiven rättspraxis).

30 Domstolen har även slagit fast att de skillnader i behandling som är tillåtna enligt artikel 65.1 a FEUF ska skiljas från sådan diskriminering som är förbjuden enligt artikel 65.3 FEUF. För att en nationell skattelagstiftning ska kunna anses vara förenlig med fördragets bestämmelser om fri rörlighet för kapital krävs det emellertid att den skillnad i behandling som följer därav avser situationer som inte är objektivt jämförbara eller att skillnaden kan motiveras av tvingande skäl av allmänintresse (dom av den 30 april 2020, Société Générale, C?565/18, EU:C:2020:318, punkt 24).

31 Det ska således först prövas huruvida det föreligger en skillnad i behandling och därefter huruvida situationerna är jämförbara samt, i förekommande fall, huruvida skillnaden i behandling kan rättfärdigas.

Huruvida det föreligger en skillnad i behandling

32 Det framgår av begäran om förhandsavgörande att tolkningsfrågan har ställts i ett mål som rör beskattning av inkomst som E uppburit från ett investeringsbolag bildat enligt luxemburgsk rätt, det vill säga ett fondföretag bildat på associationsrättslig grund i den mening som avses i fondföretagsdirektivet. I Finland har de fondföretag som omfattas av fondföretagsdirektivet kontraktsrättslig form och kan inte ha associationsrättslig form.

33 E anser att vinst som betalas ut av ett investeringsbolag ska beskattas som inkomst från ett

fondföretag bildat enligt finländsk rätt på kontraktsrättslig grund. Centralskattenämnden anser däremot att ett investeringsbolag – ett fondföretag bildat på associationsrättslig grund – liknar ett aktiebolag med hemvist i Finland och att den vinst som detta bolag betalar ut därför ska behandlas som utdelning från sådana aktiebolag.

34 Det ska således, för det första, prövas huruvida inkomsten från det luxemburgska investeringsbolaget i fråga behandlas mindre förmånligt i skattehänseende genom att behandlas annorlunda än inkomsten från ett finländskt fondföretag.

35 Enligt 32 § inkomstskattelagen är kapitalinkomst avkastning av egendom, vinst av egendomsöverlåtelse och annan inkomst som kan anses ha influtit av egendom. Bland de exempel på inkomst av kapital som uttryckligen räknas upp av den finländska lagstiftaren i nämnda 32 § återfinns såväl andelar i fondföretagens vinster som utdelningar från aktiebolag. Enligt uppgifterna i begäran om förhandsavgörande beskattas inkomst av kapital i princip med 30 procent för den del av inkomsten som understiger 30 000 euro och 34 procent för den del av inkomsten som överstiger detta belopp.

36 Även om vinstandelar som delats ut av finländska fondföretag beskattas hos mottagaren som kapitalinkomster, behandlas vinster som betalas ut av ett luxemburgskt investeringsbolag som utdelning från ett utländskt samfund, i den mening som avses i 33 c § inkomstskattelagen, och beskattas enligt 3 mom. som inkomst av näringsverksamhet med en progressiv skattesats som kan nå 50 procent.

37 En sådan skillnad i behandling kan leda till att inkomst från ett luxemburgskt investeringsbolag behandlas mindre förmånligt än utdelning från finländska fondföretag.

38 För det andra finner domstolen att den skattemässiga behandlingen av de inkomster från det luxemburgska investeringsbolaget som är i fråga i målet inte heller motsvarar den skattemässiga behandlingen av inkomster från alternativa investeringsfonder i den mening som avses i artikel 4.1 a i direktiv 2011/61, vilka inte omfattas av fondföretagsdirektivet, och som har formen av aktiebolag. Som den finländska regeringen har angett i sitt skriftliga svar på de ställda frågorna kan sådana fonder bildas enligt finländsk rätt.

39 Det framgår av handlingarna i målet att inkomst från aktiebolag med hemvist i Finland blir föremål för dubbelbeskattning – en gång hos bolaget, som inkomst för bolaget, och en gång hos mottagaren, såsom inkomst av kapital. För att lindra verkningarna av dubbelbeskattningen anpassar 33 a och 33 b §§ inkomstskattelagen beskattningen hos mottagaren, bland annat genom att en del av inkomsten undantas från skatt på kapitalinkomster.

40 Den finländska regeringen har i sitt svar på domstolens frågor preciserat att ett aktiebolag, om det bedrev en motsvarande investeringsverksamhet som investeringsfonderna, inte skulle vara skattebefriat, utan normalt skyldigt att betala bolagsskatt, och den avkastning som det delar ut skulle omfattas av reglerna om utdelningsbeskattning, vilka bygger på partiell dubbelbeskattning.

41 Som framgår av begäran om förhandsavgörande är så inte fallet med ett luxemburgskt investeringsbolag. Det framgår nämligen av denna begäran att ett sådant investeringsbolag vid tillämpning av 33 c § inkomstskattelagen enligt Centralskattenämnden utgör en enhet som inte omfattas av direktiv 2011/96, i ändrad lydelse, som har hemvist i en annan medlemsstat i EES än Finland, som omfattas av ett avtal för undvikande av dubbelbeskattning och som inte är skyldig att betala en skatt på minst 10 procent på sin inkomst. De nationella bestämmelser som syftar till att lindra dubbelbeskattning är således inte tillämpliga på de vinster som bolaget betalar ut.

42 Under dessa omständigheter ska den vinst som det luxemburgska investeringsbolaget

betalar ut till en mottagare med hemvist i Finland anses behandlas mindre förmånligt än vinst som betalas ut såväl av aktiebolag som av fondföretag bildade enligt finländsk rätt på kontraktsrättslig grund.

43 Denna skillnad i behandling kan avhålla personer med hemvist i Finland från att investera i andra medlemsstater än Finland och därigenom begränsa den fria rörligheten för kapital.

Huruvida det föreligger en objektivt jämförbar situation

44 Som framgår av den rättspraxis som det erinrats om i punkterna 29 och 30 i förevarande dom kan en sådan skillnad i behandling endast tillåtas om den avser situationer som inte är objektivt jämförbara.

45 Domstolen konstaterar att det aktuella luxemburgska investeringsbolaget och ett finländskt fondföretag är två typer av fondföretag i den mening som avses i fondföretagsdirektivet.

46 Som framgår av artikel 1.1 i fondföretagsdirektivet är deras enda syfte att företa kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper eller i andra likvida finansiella tillgångar med kapital från allmänheten. De tillämpar principen om riskspridning, och deras andelar återköps eller inlöses på begäran av innehavarna, direkt eller indirekt, med medel ur företagets tillgångar.

47 Som generaladvokaten har påpekat i punkt 45 i sitt förslag till avgörande kan rättsliga kvalificeringar av vissa situationer för civil- och handelsrättsliga ändamål emellertid inte nödvändigtvis överföras till skatteområdet. Domstolen påpekar således, i likhet med den finländska regeringen, att enbart den omständigheten att både fondföretag med och utan hemvist i landet är fondföretag i den mening som avses i fondföretagsdirektivet, inte är avgörande för att fastställa huruvida de aktuella situationerna är jämförbara.

48 Direktivet har nämligen inte harmoniserat beskattningen av fondföretag och den vinst de delar ut. Det framgår bland annat av skälen 4 och 83 i det direktivet att direktivet, även om det fastställer gemensamma grundregler för auktorisation, tillsyn, organisation och verksamheter för fondföretag som är etablerade i medlemsstaterna och för den information de är skyldiga att offentliggöra, inte påverkar nationella beskattningsregler.

49 För det andra framgår det av domstolens praxis att frågan huruvida en gränsöverskridande situation är jämförbar med en inhemsk situation ska bedömas mot bakgrund av såväl det ändamål som eftersträvas med de nationella bestämmelserna i fråga som föremålet för och innehållet i dessa bestämmelser. Vidare ska endast de relevanta åtskillnadskriterier som anges i den aktuella lagstiftningen beaktas vid bedömningen av huruvida den skillnad i behandling som följer av en sådan lagstiftning återspeglar en objektiv skillnad mellan situationerna (dom av den 21 juni 2018, Fidelity Funds m.fl., C-480/16, EU:C:2018:480, punkterna 50 och 51 och där angiven rättspraxis).

50 Det framgår av den finländska regeringens skriftliga svar på domstolens frågor, och med förbehåll för den hänskjutande domstolens prövning, att syftet med den skattemässiga behandlingen av investeringsfondernas verksamhet enligt finländsk skattelagstiftning kan anses vara att en enda beskattning ska ske på investerarnivå. Bestämmelserna om den skattemässiga behandlingen av utdelning som upp bärs av fysiska personer syftar däremot till att ett bolags inkomst även ska beskattas hos aktieägarna, samtidigt som de föreskriver att dubbelbeskattning av de inkomsterna ska lindras.

51 När det gäller sådana mål förefaller det luxemburgska investeringsbolaget befinna sig i en situation som är objektivt jämförbar med ett finländskt fondföretags situation. Enligt vad som framgår av handlingarna i målet, vilket det dock ankommer på den hänskjutande domstolen att

kontrollera, är dessa två organ befriade från inkomstskatt, och den utdelning som dessa betalar ut beskattas endast hos mottagarna.

52 Till skillnad från ett finländskt fondföretag har ett luxemburgskt investeringsbolag visserligen associationsrättslig grund och är därför att likställa med ett aktiebolag vars utdelning beskattas enligt 33 c § 3 mom. inkomstskattelagen.

53 Det ska emellertid även påpekas, såsom det erinras om i punkt 35 ovan, att det bland de exempel på inkomst av kapital som räknas upp i 32 § inkomstskattelagen återfinns både vinstandelar från fondföretag och utdelning från aktiebolag. Den finländska lagstiftaren tycks följaktligen inte ha gjort åtskillnad mellan inkomst av kapital, å ena sidan, och inkomst av näringsverksamhet, å andra sidan, beroende på det utdelande organets rättsliga form, utan har tvärtom ansett att såväl utdelning från organ med kontraktsrättslig grund som utdelning från organ med associationsrättslig grund utgör kapitalinkomster.

54 Av detta följer att den omständigheten att ett luxemburgskt investeringsbolag är bildat på associationsrättslig grund inte ställer det i en annan situation än ett finländskt fondföretag på kontraktsrättslig grund vad gäller den utdelade vinstens skattemässiga behandling.

55 Härav följer, med förbehåll för den hänskjutande domstolens prövning, att skillnaden i behandling mellan den vinst som delas ut av ett luxemburgskt investeringsbolag respektive ett finländskt fondföretag avser situationer som är objektivt jämförbara.

Huruvida det föreligger tvingande skäl av allmänintresse

56 Domstolen erinrar slutligen om att det av dess fasta praxis framgår att en restriktion för den fria rörligheten för kapital endast är tillåten om den är motiverad av tvingande skäl av allmänintresse och, om detta är fallet, endast i den mån den är ägnad att säkerställa att det aktuella ändamålet uppnås och inte går utöver vad som är nödvändigt för att uppnå detta mål (se, för ett liknande resonemang, dom av den 26 februari 2019, X (Mellanliggande bolag med hemvist i tredjeland), C-135/17, EU:C:2019:136, punkt 70, och dom av den 30 januari 2020, Köln-Aktiefonds DeKa, C-156/17, EU:C:2020:51, punkt 83 och där angiven rättspraxis).

57 I förevarande fall räcker det att konstatera att den finländska regeringen inte har åberopat några sådana skäl, och att den hänskjutande domstolen inte heller har uppgett något sådant.

58 Av vad som anförts följer att den hänskjutna frågan ska besvaras enligt följande. Artiklarna 63 och 65 FEUF ska tolkas så, att de utgör hinder för en medlemsstats beskattningspraxis enligt vilken inkomst som en fysisk person bosatt i den medlemsstaten uppbär från ett fondföretag bildat på associationsrättslig grund och med hemvist i en annan medlemsstat inte likställs med inkomst från fondföretag i den förstnämnda medlemsstaten, med motiveringen att dessa inte har samma rättsliga form.

Rättegångskostnader

59 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (andra avdelningen) följande:

Artiklarna 63 och 65 FEUF ska tolkas så, att de utgör hinder för en medlemsstats beskattningspraxis enligt vilken inkomst som en fysisk person bosatt i den medlemsstaten uppbär från ett företag för kollektiva investeringar i överlåtbara värdepapper (fondföretag) bildat på associationsrättslig grund och med hemvist i en annan medlemsstat inte likställs

med inkomst från fondföretag i den förstnämnda medlemsstaten, med motiveringen att dessa inte har samma rättsliga form.

Underskrifter

* Rättegångsspråk: finska.